

מסורת הש"ס

א) נמשון והאדם ידע וגו' בראשית ד' עוד שם יט אשר לא ידעו איש עוד שם כד ואיש לא ידעה, ב) נלמן עה-א, ג) גו"ש, ד) רש"י, ה) קדושין עו., ו) שם, ז) כסדרים פ"א מ"ה, ח) קדושין עו., ט) נסח, י) נע"כ לישנא אחרינא, כ) נאלעזר, ל) ז"ל ארבי יוחנן יעב"ך,

תורה אור השלם

1. ובהן בי יקנה נפש קצין כספו הוא יאכל בו ורלידי ביתו הם יאכלו בלחמו: ויקרא כב יא

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה האיל ומאכילה זבל. י"ב פ"י כשלם זה עליה לאחר שנעשה פזע דכא ע"ל ר"פ הערל: ב) ד"ה דלת וכי שאין אני יודע:

תוספות ישנים

והכא כיון שהיא משמרת לביאה פסולה לא אכלה ור' אליעזר ור' שמעון לביאה פסולה אכלה וסיון דהניע זמנו ואכלו דקצין כספו הוא:

א) ודוחק הוא דקרי לקדושה קריאת קהל ולבשרות הימר כהונה. הלא לישנא דקדושה משמע כהונה כדלמנין לעיל ב,כ) איסור קדושה אלמנה לכס"ג ופי' לזון אחר דבת גר וגוירת קא מיבעיא ליה ולאליה דר' אליעזר בן יעקב ופני מוז' כשרות איתוספא זיו פירוש שהיא פסולה משראל ליקרא קהל פירוש אף כשרות דקהל ע"ס הימר כהונה אכל בת גר וגוירת דלית בה כל כך אכל) כשרות דקהל ולא קדושה לכהונה אי"כ לא נקראת קהל ומוותרת לפזע דכא שם אמת הדבר דלאו בקדושתיה קאי ולא מיתסר עליו משום כהונה דאי בקדושתיה קאי אסורה ליה כדלמרינן דבת גר כבת חלל אליעזר נמי דקדאמר דבת גר וגוירת לא מנשא לכהונה או דלמא קדושה איתוספא זה כהניא דלמנה משראל יומר מנת גר וגוירת דמוותרת לכהונה ודקהל אסורה ליה כדקדושה לית בה להנשא לבסן מ"מ כשרות אית בה להיות ככלל קהל ואסירה בפזע דכא ולא אכלה בין בקדושת' קאי בין לאו בקדושתיה קאי ורש"י פ"י דראשון עיקר:

מוסף רש"י

בת גר זכר. ואפילו משראלית, כבת חלל זכר. ופסולה לכהונה, אכל בת גוירת משראל כשרה (קדושין עו.).

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

הא נמי אכלה. דקנין כספו היא ואוכלת דבר תורה ועד דנעיל לה דשויה חללה אכלה: **הכא אין** לו **להאיל** **במקום אחר**. שאין לך אשה שמוותרת לו: **בזה גרים**. דקסבר קהל גרים לא אקרי קהל ואין בכלל לא יצא פזע דכא ונושאה צהימר ומאכילה תרומה: והא

בעי מיניה ר' יוחנן מרבי אושעיא. לקמן בשמעתינ ולא פשיט ליה אי מאכילה בתרומה או לא: **איתמר**. לשנויי קושין אתא: **הואיל ומאכילה**

א) **זבל ידעה**. היה נשוי כהן אשה ואוכלת בתרומה ונעשה פזע דכא וצא עליה לא תאכל בתרומה דשויה חללה דנבעלה לפסול לה ואם לא ידעה משנעשה פזע דכא הרי זו אוכלת משנה היא צפ' הערל (לקמן ע.).

אלמא מזינו פזע דכא כהן מאכיל במקום אחר הלכך בקידושי עזירה נמי מאכיל כל זמן שלא עשה חללה: **שכבר אכלה**. כשהוא צריא: **דלית ליה פסרי**. שאין ב) יודע לפרשה: **למאן אי לר' יהודה כו'**. הש"ס הוא דקא בעי לה ומפרש ואזיל עד סיפא ופסטה אכל ר' אושעיא לא פשט זה מידי כדלמנן לעיל הא בעא מיניה כו': ואית דמפרשי דלית ליה פסרי.

אינה צריכה לפרש דלמאן קבעי לה אי לר' יהודה כו'. ושזש הוא מפני שני דברים חדא דלמנן לעיל ולא פשט ליה ואם כן דרבי אושעיא קאמר לה לכולה מילתא הא פסטה במסקנא ועוד דקנסיב ואזיל לפרושי דלא צריכה ליה למיבעיא לן וקא נסיב כסיפא תא שמע אלמא צריכה רבא: **בין בקדושתיה קאי כו'**. לקמן בפרק הערל (דף עו.) מיבעיא לן כהן פזע דכא מהו בגוירת בקדושתיה קאי ואסור כו' והכא בין בקדושתיה קאי כהן הנעשה פזע דכא בין בקדושת כהן קאי ואסור בכל האסורות לכהונה בין לאו בקדושתיה קאי ואינו מוזהר מלשא אשה פגומה לא אכלה: אי **בקדושתיה קאי לא אכלה דהא אמר מר זה גר זכר כזה חלל זכר**. וזה חלל פסולה לכהונה בפרק עשרה יוחסין^א) ובין דבקדושתיה קאי לא אכלה דלמרינן הרי זו פסולה לו ועשה חללה צביאמו: ואי לאו **בקדושתיה קאי**. ואינה אסורה לו מלשא אשה כהן אפי' הכי לא אכלה שאסורה לו משום פזע דכא דהאמרת קהל גרים איקרי קהל. פלוגתא דר' יהודה ור' יוסי בפרק עשרה יוחסין^ב): **אליצא דהאי תנא**. קמיבעיא ליה לר' יוחנן וכגון דלמנה משראל: **כשרות איתוספא זה**. ורואיה לכהונה ולאו קדושה לאקרוי קהל מוותרת לפזע דכא ואוכלת ממנה נפשך דאי נמי בקדושתיה קאי הרי זו מוותרת לו ומשום פזע דכא לא מיתסר זה דהא לא איקרי קהל: **או דלמא קדושה נמי איתוספא זה**. וקהל איקרי ואסורה לפזע דכא ולא אכלה א): לישנא אחרינא מפי המורה **זה גר וגוירת קמיבעיא**

ליה. אליצא דראצ"י מאי כשרות איתוספא צהך דלמנה משראל לאקרוי קהל אכל בת גר וגוירת לאו קהל היא ואכלה שמוותרת לפזע דכא והאי לאו בקדושה קאי דמיתסר עליה משום כהונה: **או דלמא קדושה איתוספא זה**. לינשא לכהונה והך דאין אמה משראל נהי דקדושה לית בה כשרות מיהא אית זה ובכלל קהל היא ואסורה לפזע דכא ולא אכלה ולשון ראשון נראה עיקר^ג: **לרבי יוסי**. לא אינטרין נפש יתירא כדלמר לעיל דממה נפשך אכלה:

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פרק ששי יבמות

גו.

והא בעא רבי יוחנן מר' אושעיא ולא פשיט ליה. מדרבי אושעיא מדרבי אושעיא פריך ותימה דלקמן מסקינן דרבי יוחנן בעי

אליצא דר' אליעזר בן יעקב אכל אליצא דר' אלעזר ור' שמעון אפשר

דמאכיל צבת גרים דר"ש מכשיר גוירת פחותה מצת ג' לכהן ודלמא סבר נמי דקהל גרים לא מיקרי קהל ומיהו בקונטרס פ' דכולה סוגיא דהש"ס מסיק לה אכל ר' אושעיא לא

פשט מידי: **אב"י אמר הווא"י**

ומאביצה בלא ידעה. מימה דנלא ידעה גופה אמאי מאכיל לאצ"י דמשתמרת לביאה פסולה היא וטעמא שכבר אכלה לית ליה לאצ"י דקדאמר בסמוך ורבא נמי היכי קאמר שאני התם שכבר אכלה הא אליצא דרבי ב) אליעזר קיימא הכא ורבי ב) אליעזר אית ליה צהערל (לקמן עה). שכבר אכלה לא למרינן אהיהו ממנית' גופה דלא ידעה דקאמר מאן תנא משתמרת לביאה פסולה דלורייתא אכלה אמר ר' אלעזר במחלוקת שניה ור' אלעזר ור' שמעון היא ורבי יוחנן אמר אפילו מימא רבי מאיר שאני התם שכבר אכלה ויש לומר דטעמא שכבר אכלה מהני לכ"ע לענין זה שאוכלת לרבי אלעזר ור' שמעון אע"פ שאין מאכיל במקום אחר ולא פליג ר"א ורבי יוחנן אלף במאי דקאמר ר' יוחנן דאוכלת אפי' לרבי מאיר מטעם שכבר אכלה דלא חשיבא משתמרת לביאה פסולה כיון דמחילת אכילתה הוו נישואי

כשרות והיו כאלו הן קיימין ועומדין עדיו שתאכל כמחן ומייתי אצ"י אפזע דכא שקידש דחשיב יש לו להאכיל במקום אחר כיון שמאכיל זבל ידעה ורבא סבר דלא חשיב יש לו להאכיל במקום אחר כיון דאין מאכיל התם על ידי מעשה של עכשוי אלף ע"י שכבר אכלה: **אתא גברא רבה אחרינא ובעא מיניה מילתא רבא אחריית**. כלן משמע שהיה ר"ל גדול כשצא לפני רבי יוחנן כמו שפירש ר"ת צב"מ (דף פד. ד"ה א') שהיה לומד תורה לפני ר' אושעיא רבו של רבי יוחנן. ונע"ע מוס' עירובין סה: ד"ה ר"ן: **וְאִי לֹאִו בַּקְדוּשְׁתִּיהָ קֵאי לֹא אִבְלָה דִּהּא אִמְר קִהָל גְּרִים איקרי קהל**. מימה דהוי ליה למימר בין בקדושתיה קאי לאו בקדושתיה קאי לא אכלה רבא אמר קהל גרים לא אקרי קהל ור' יוסי כר' יוסי בהא דקהל גרים לא איקרי קהל וקמיבעיא ליה כשאמרו משראל כשרות לחודה איתוספא בה ואכלה או דלמא קדושה איתוספא בה ולא אכלה ראב"י נמי ט"ל כר' יוסי בהא דקהל גרים לא איקרי קהל וקמיבעיא ליה כשאמרו משראל כשרות לחודה איתוספא בה שכשרה לכהונה ולא קדושה וכשם שאם אין אמה משראל לא איקרי קהל כך כשאמה משראל לא דלמא קדושה איתוספא בה למשריאי לכהונה אבל לאקרוי קהל אע"פ שאין אמו משראל איקרי קהל ואסורה לפצוע דכא:

לגמרי: **דִּהָא אִמְר אָף גַּר שֶׁנֶּשֶׂא גִּיּוּרֵת בִּתּוֹ בְּשֶׁרָה לְבִהּוּנָה**. אכתי צריך לטעמא דאית ליה קהל גרים לא אקרי קהל ולא חש להוציר אלא נטר עד דקאמר אי לאו בקדושתיה קאי אכלה כו' דאי לא קאי סגי לה בטעם דקהל גרים לא איקרי קהל לחודיה:

חב"י גרסינן דתנן **רבי אֵלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר אִשָּׁה בֵּת גֵּרִים כּו'.**

דמשנה היא במסכת ביכורים (פ"א משנה ה) ולא קשיא דלא

מיימי מתנימין דפרק בתרא דקדושין (דף עו.) דהך נמי משנה היא:

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

עין משפט
נר מצוה

לח א מ"י פט"ו מהל' איסורי ביאה הל' ז סמג לזאין מח טוש"ע א"ה"ע סימן ד סעיף כז: **לכ** ב מ"י שם פ"יט הל' 1 סמג לזאין קנב טוש"ע שם סימן 1 סעיף כא:

ב ג מ"י פ"ו מהל' תרומות הלכה יג:

תוס' חד מקמאי

באנו למחלוקת ר"מ ור"ש ור"א לר"מ דאמר משמרת לביאה פסולה לא אכלה הא נמי לא אכלה לר"א ור"ש אכלה. ממאי דלמא ע"כ לא אמר ר"א ורבי שמעון אלא וחיבא דיש לו להאכיל במקום אחר אבל פצוע דכא דאין לו להאכיל במקום אחר לא. אב"י אמר הוואיל ומאכיל בלא ידיעה. פירוש אליבא דר"א ור"ש אבל אליבא דר"מ אינו מאכיל בלא ידיעה שהרי משתמרת לביאה פסולה. רבא אמר הוואיל ומאכיל בשפותחיו ועבדיו. רבא לא אמר כאב"י שאני התם שכבר אכלה פירוש אפילו לר"מ אכלה משום טעמא שכבר אכלה וחכי איתא ב' הערל: בעא מניה רבי יוחנן מר' אושעיא פצוע דכא כהן שנשא בת גרים מהו שתאכל בתרומה ואסיקנא אליבא דרבי יוסי דקיל' כותיה בין בקדושתיה קאי בין לאו בקדושתיה קאי אכלה. דהא אמר גר שנשא גוירת בתו כשרה לכהונה ואי לאו בקדושתיה קאי [אכלת] דהא אמר קהל גרים לא אקרי קהל ור' יוחנן דקא מיבעיא ליה אליבא דראב"י קמיבעיא ליה דאמר אשה בת גרים לא תנשא לכהונה עד שתתא אמה משראל וקמיבעיא ליה כשרות איתוספא בה ואכלה או דלמא קדושה איתוספא בה ולא אכלה ראב"י נמי ט"ל כר' יוסי בהא דקהל גרים לא איקרי קהל וקמיבעיא ליה כשאמרו משראל כשרות לחודה איתוספא בה שכשרה לכהונה ולא קדושה וכשם שאם אין אמה משראל לא איקרי קהל כך כשאמה משראל לא דלמא קדושה איתוספא בה למשריאי לכהונה אבל לאקרוי קהל אע"פ שאין אמו משראל איקרי קהל ואסורה לפצוע דכא:

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות

פסוקהתחתוןבפרק ששי יבמות

פסוקהעליוןבפרק ששי יבמות